

Sygn. akt III KZ 33/18

POSTANOWIENIE

Dnia 6 września 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Ryński

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 6 września 2018 r.,

w sprawie **P. S.**

zażalenia skazanego na zarządzenie Przewodniczącego V Wydziału Karnego Sądu Okręgowego w G.

z dnia 27 czerwca 2018 r., sygn. akt V Ka [...], o odmowie przyjęcia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku Sądu Okręgowego w G. z dnia 4 czerwca 2018 r. w sprawie V Ka [...]

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. w zw. z art. 422 § 3 k.p.k. i w zw. z art. 457 § 2 k.p.k. oraz art. 528 § 1 a contrario k.p.k.

p o s t a n o w i ł :

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

W dniu 26 czerwca 2018 r. do Sądu Okręgowego w G. wpłynął wniosek skazanego o przesłanie odpisu wyroku wraz z uzasadnieniem (k. 195). Pismo to zostało nadane w placówce pocztowej w dniu 25 czerwca 2018 r. (k. 196).

Zarządzeniem z dnia 27 czerwca 2018 r., odmówiono przyjęcia wniosku skazanego o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku tegoż Sądu, z uwagi na fakt, że został on złożony po upływie ustawowego terminu.

Zażalenie na to zarządzenie złożył skazany podnosząc, że w okresie od 17 kwietnia 2018 r. do 12 czerwca 2018 r. przebywał w Areszcie Śledczym w E., a korespondencja w tym okresie była kierowana na adres zamieszkania w P..

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie skazanego nie zasługuje na uwzględnienie.

Okoliczności wskazane w zażaleniu nie mogły doprowadzić do uchylenia zaskarżonego zarządzenia, ponieważ nie podważyły prawidłowo ustalonego faktu, uchybienia przez P. S. wskazanemu wyżej terminowi zawitemu.

Jak wynika z analizy akt przedmiotowej sprawy, po przyjęciu aktu oskarżenia, oskarżonemu wysłano pouczenie o uprawnieniach i obowiązkach oskarżonego w postępowaniu karnym, które pomimo dwukrotnego awizowania nie zostało podjęte w terminie (k. 115, 116). Pouczenie to zostało wysłane na wskazany przez oskarżonego w postępowaniu przygotowawczym adres ul. K. [...], [...] R.. Oskarżony stosownie do treści art. 75 § 1 k.p.k. ma obowiązek zawiadamiać organ prowadzący postępowanie o każdej zmianie miejsca swojego zamieszkania lub pobytu trwającego dłużej niż 7 dni, w tym także z powodu pozbawienia wolności w innej sprawie, jak również o każdej zmianie danych umożliwiających kontaktowanie się. Z dokumentacji zawartej w aktach sprawy wynika, że po wydaniu wyroku przez Sąd Rejonowy oskarżony zwracał się pismem o nadesłanie wyroku wraz z uzasadnieniem i wówczas wskazał inny adres do doręczeń, tj. ul. O. [...], [...] P. (k. 152). Adres ten został także wskazany w osobistej apelacji oskarżonego (k. 167). W związku z powyższym korespondencja kierowana do oskarżonego w postępowaniu okołoapelacyjnym, a także zawiadomienie o terminie rozprawy apelacyjnej była wysyłana na ten właśnie adres.

Powołany przepis art. 75 § 1 k.p.k. jednoznacznie wskazuje, że podstawowym obowiązkiem każdego oskarżonego jest powiadomienie organu prowadzącego postępowanie o każdej zmianie miejsca zamieszkania lub pobytu trwającego dłużej niż 7 dni, w tym także z powodu pozbawienia wolności w innej sprawie. Oznacza to zatem, że na oskarżonym ciąży prawny obowiązek powiadomienia organu procesowego prowadzącego postępowanie, co do którego oskarżony ma świadomość jego prowadzenia, np. o tymczasowym aresztowaniu lub odbywaniu kary pozbawienia wolności ponad 7 dni. Niewywiązanie się z tego obowiązku powoduje, iż pismo procesowe wysłane na ostatni znany adres będzie uznane za doręczone prawidłowo (art. 139 § 1). Ponadto na oskarżonym spoczywa obowiązek powiadomienia organu prowadzącego postępowanie o każdej zmianie

danych umożliwiających kontaktowanie się, a wskazanych w art. 213 § 1 k.p.k., co do których ma on wiedzę, iż są znane organowi prowadzącemu postępowanie. Dotyczy to np. numeru telefonu czy adresu poczty elektronicznej.

Skoro zatem oskarżony nie podał nowego adresu do doręczeń, a w okresie, gdy kierowano do niego pisma nie przebywał pod wskazanym przez siebie adresem w związku z pozbawieniem wolności w innej sprawie, to słusznie uznano te pisma za doręczone w rozumieniu art. 139 § 1 k.p.k.

W konsekwencji w zaskarżonym zarządzeniu trafnie przyjęto, że skazany uchybił terminowi do złożenia wniosku o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego określonego w art. 422 § 1 k.p.k. w zw. z art. 457 § 2 k.p.k. i to uchybienie wynikało ze wskazanego wyżej zaniechania, którego skazany przy dołożeniu należytej staranności mógł uniknąć.

Niejako na marginesie należy przypomnieć, że w przypadku, gdyby okazało się, że niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od skazanego niezależnych, to zgodnie z art. 126 § 1 k.p.k. może on w zawitym terminie 7 dni od daty ustania przeszkody zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, powołując się na dopełnienie czynności, która miała być w terminie wykonana w postaci złożonego już spóźnionego wniosku o sporządzenie i doręczenie odpisu wyroku Sądu odwoławczego z uzasadnieniem. Jednak ewentualna kwestia przywrócenia terminu rozpatrywana jest w odrębnym postępowaniu, przy czym w tym przedmiocie orzeka organ, przed którym należało dokonać czynności (art. 126 § 2 k.p.k.).

Biorąc powyższe rozważania pod uwagę Sąd Najwyższy zaskarżone zarządzenie utrzymał w mocy.